

Sygn. akt I USKP 2/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania B. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 stycznia 2021 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w K. w punkcie I. zmienił zaskarżoną przez B. L. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 16 maja 2016 r. i przyznał mu emeryturę od 21 marca 2015 r., w punkcie II. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. na rzecz B. L. kwotę

443,58 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca w okresach zatrudnienia:

(-) w Spółdzielni Transportu Wiejskiego Oddział w K. - od 27 kwietnia 1978 r. do 16 grudnia 1978 r.;

(-) w Przedsiębiorstwie Państwowej Komunikacji Samochodowej w K.- od 25 czerwca 1979 r. do 14 lutego 1980 r. oraz od 15 lutego 1980 r. do 25 czerwca 1980 r.;

(-) w Przedsiębiorstwie Transportowym T. w K. - od 1 sierpnia 1980 r. do 31 lipca 1991 r.;

(-) w Przedsiębiorstwie budowlanym M. - od 1 sierpnia 1991 r. do 31 marca 1993 r.

(-) w Przedsiębiorstwie Usług Technicznych i Realizacji Budownictwa P. Sp. z o.o. w Z.- od 25 kwietnia 1996 r. do 31 października 1996 r.

- pracował w warunkach szczególnych.

Sąd stwierdził, że po zaliczeniu powyższych okresów, łącznie z okresem takiej pracy uznanym przez organ rentowy, wnioskodawca udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 r. okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat i jednocześnie spełnił pozostałe warunki prawa do emerytury, o której mowa w art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53; dalej ustawa emerytalna).

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 12 grudnia 2018 r., oddalił apelację organu rentowego od powyższego wyroku.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że organ rentowy błędnie zarzuca, że ubezpieczony nie spełnia warunku 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Jeśli bowiem zaliczony przez Sąd Okręgowy do okresów pracy w warunkach szczególnych okres wynosi 14 lat, 9 miesięcy i 29 dni, to do niego należy zaliczyć okres pobierania przez ubezpieczonego zasiłków chorobowych przypadających w okresie od 1 sierpnia 1991 r. do 2 marca 1993 r., w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlanym „M.” w K. (które to okresy wyłączył organ rentowy). Doliczenie więc 6 miesięcy i 9 dni okresów pobierania zasiłków chorobowych w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlanym „M.” w K., nawet po

wylączeniu błędnie zaliczonych przez Sąd pierwszej instancji okresów urlopu dewizowego po powrocie z budów eksportowych (od 1 października 1988 r. do 25 października 1988 r.) i urlopu bezpłatnego (od 26 września 1996 r. do 6 października 1996 r.) uzupełnia okres pracy w warunkach szczególnych do wymaganych 15 lat. Stąd też nie ma potrzeby badania pozostałych okresów zatrudnienia ubezpieczonego w kontekście wykonywania w nich pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zarzucając naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 oraz art. 100 ust. 1 ustawy z emerytalnej, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczony udowodnił - na dzień 1 stycznia 1999 r. - staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat i w związku z tym nabył uprawnienie do emerytury w obniżonym wieku; § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 15 lat w sytuacji, gdy do tego stażu błędnie (podwójnie) zaliczono okresy nieskładkowe (okresy pobierania zasiłków chorobowych) od 3 marca 1992 r. do 7 marca 1992 r., od 14 kwietnia 1992 r. do 31 maja 1992 r., od 2 listopada 1992 r. do 31 stycznia 1993 r., od 9 marca 1993 r. do 31 marca 1993 r. (po raz pierwszy wszystkie te okresy zaliczył już Sąd pierwszej instancji w ramach uwzględnionego okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlanym „M.” w K. od 1 sierpnia 1991 r. do 31 marca 1993 r., a po raz drugi wyżej wymienione okresy zasiłków chorobowych dodatkowo zaliczył Sąd drugiej instancji).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona.

Sąd Apelacyjny nie dostrzegł, że okres zatrudnienia od 1 sierpnia 1991 r. do 31 marca 1993 r. w Przedsiębiorstwie Budowlanym „M.” w K., został zaliczony przez Sąd Okręgowy w całości (bez wyjątków dotyczących okresów pobierania zasiłków chorobowych). Zatem dodanie do ustalonej przez Sąd Okręgowy liczby lat, miesięcy i dni wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych (14 lat, 9 miesięcy, 29 dni) okresu 6 miesięcy i 9 dni (pobierania zasiłków chorobowych) spowodowało podwójne zaliczenie tych samych okresów. W rezultacie, jak się wydaje (w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej i drugiej instancji brak szczegółowych wyliczeń), przy uwzględnieniu okresów wskazanych przez Sąd Okręgowy i zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjny, ubezpieczony nie spełnia warunku wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z art. 32 ust. 4 w związku z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.).

W konsekwencji Sąd Najwyższy, podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.